

Kommunerne og var villigt til at arbejde med paa en saadan, men tvivlede om, at den foreslaaede Vej var den rigtige, og ansaa Venstres egne Forslag for anderledes effektive til Løsning af den stillede Opgave. Tiden syntes at være inde til at forenkle Udligningen Kommunerne imellem, men Regeringens Forslag gjorde Refusionspuljen større ved at inddrage nye Omraader, medens Venstres Forslag gjorde den mindre ved at overføre en Del af de Udgifter, der er Genstand for Refusion, til Staten. Det centrale i det foreliggende Spørgsmaal var efter Venstres Opfattelse at lægge en Del af de nuværende Byrder over paa et andet Grundlag, der i højere Grad er Udtryk for Bæreevne, og saa foretage en retfærdig Fordeling af de tilbageværende Byrder, men Regeringsforslaget saa ganske bort fra den første Del af Opgaven. Der var næppe heller Tvivl om, at Lovforslagets Gennemførelse vilde betyde forøgede Udgifter, fordi Ansvarer vilde blive svækket, og hvad Ejendomsskatterne angaar, vilde de Kommuner, der nu har de allerhøjeste Pro-miller, vel opnaa en Nedsættelse, men det langt overvejende Antal vilde rimeligvis faa Stigning, til Dels en stærk Stigning i disse Skatter.

Paa Det konservative Folkepartis Vegne gjorde *Kristen Amby* gældende, at Kommunernes ulige Stilling i skattemæssig Henseende for en meget væsentlig Del hidrørte fra de uensartede Ligningsregler, og før man gik til noget saa indviklet som det af Regeringen foreslaaede, burde man søge at fjerne denne Ulighed ved Gennemførelse af ensartede Ligningsregler. Der syntes i øvrigt alt i alt ikke at være Tale om en videre dybtgaaende økonomisk Reform, og det var næsten umuligt at opgøre Resultatet for den enkelte Borger — en Opfattelse, der blev understreget af en anden konservativ Taler, *Korsgaard*. Med Hensyn til Midlernes Tilvejebringelse kunde man være enig i, at Personer, der er økonomisk ligestillede, skal behandles ens, men Regeringsforslaget gennemførte ikke denne Tanke, idet det ikke tog Hensyn til, at samme Indtægt ikke har samme Købeevne de forskellige Steder, og snarere vilde forstærke end formindske Uligheden i Beskattningen af Indtægter, der fremgaar af Besiddelse af Landejendomme, og Indtægter i andre Erhverv. Derimod var de Konservative enige i, at Forsørgeren bør behandles mildere i skattemæssig Henseende end Ikke-Forsørgeren. — En Udligning var ogsaa efter konservativ Anskuelse ønskelig, men den maatte formentlig foregaa direkte over Staten, og Forholdene var alt for lidet undersøgte til, at Partiet kunde gaa med til en saa principielt gennemgribende Forandring som den foreslaaede. Hele Spørgsmaalet burde gøres til Genstand for en dybtgaaende Undersøgelse i en Kommission.